

BAKA ISTVÁN

Trisztán sebe

„Noch ist kein Schiff zu sehn“!
(Richard Wagner: Tristan und Isolde)

1

Sebemből romlott éjszaka szivárog
s a holdfény gennye; átvérzem a reggel
gézeit; ájulásomban a tenger
megbillen, túlfolyik a láthatáron,

mint serleg peremén, s az ürbe fröccsen, –
kialszik sisteregve csillagom...
Reád köszöntöm – félig már vakon –
Isten borát, mely habzik-forr előttem:

a tengerár sós-keserű vizét,
mely elválaszt és mégis összeláncol
véled, Izolda, – tajtékos öled

örvénylik benne, nyílik és bezárul...
Bár elragadna! Fülhatnék beléd!
Halál se kell már nékem kívüled.

2

Mily csodakard hasított rád sebet?
Öled a halálon ütött seb, résre
nyitott kapu egy más szabásu létbe,
hol élő vagy halott vagy, egyremegy,

s nappalnak, éjszakának egy a tétje:
a kéj.

Sötét vizekre szállt hajód,
Izolda, és megmámorosodott
az árboctól, mit én döftem beléje, –

hogy száguldott velem, hogy ringatott!
S fehér vitorla: inged hogy dagadt!
Jó kapitányod – valld meg! – voltam én.

Voltam teérted bélpoklos, lovag,
pojáca, koldus, legvégül halott.
S nincs még hajó a tenger felszínén.

3

*Ha jössz is, késve érkezel, Izolda.
Kornwall órája döccen, meg-megáll;
kerülgetitek – Marke, a király
s te – egymást, mint nagy- és kismutatója.*

*Ó, bár ki tudnám zökkenteni az
időt, mely palotádban megkötött
habarcsként, ám énnálam, mint a köd,
úgy gomolyog – egyszerre tél, tavasz,*

*nyár, ősz, mióta minden évszakom
te lettél: holtomig tartó öröklét,
éji verőfény, alkony-virradat...*

*Akárhová is hívsz, követlek önként.
Sebem piroslik – nézd! hajnalodom;
hallgasd! halálomnak kimondalak.*

PAPP GYÖRGY: ESTI DAL